

Disznóláb

FEUILLETON - LXI. évfolyam, 12. szám, 2017. március 24.

„A vörthegeyi községi iskolában megüresedett tanítói állásra ezennel pályázat nyittatik... A tanító javadalmazása áll: 250 frt készpénz, 8 hektoliter 40 liter rozs, 2 hliter 48 liter buza, 4 méter-öl tűzifa és minden háztól egy sertésláb természetben... Német-Ujvárott, 1888. évi aug. hó 20-án. Papp Antal, főszolgabíró.” (*Néptanítók Lapja*, 1888. szeptember 1.) A hirdetésben semmi szokatlan nincs, a tanítók a munkabérüket csaknem mindenütt borban, füstölt disznólábban, szalonnában, tűzifában és effélékben kapták, pénzben a legkevésbé. Kénytelenek vagyunk belátni, hogy ennél a közoktatás jelenlegi állapota is kedvezőbb valamivel. Kivált, ha figyelembe vesszük, hogy Borovszky Samu *Magyarország vármegyéi és városai* című munkája szerint Vörthegey abban az időben száztizenöt házból állt, vagyis az ottani tanító élelkamrájába minden esztendőben száztizenöt füstölt disznóláb került. Nehéz volna elképzelni még egy olyan társadalmi réteget, amelyik a disznólábat akárcsak megközelítőleg is annyira utálta volna, mint a monarchiabéli magyar néptanítók, akik egyebet se ettek, mint disznólábat, és azt is csak füstölve.